

Hồi 9

Minh Quang đi trước. Nhật Lệ chạy lon ton phía sau. Hai anh em như những kẻ chạy nạn Minh Quang vác một bọc hành lý trên lưng. Đầu đội chiếc mũ rom rộng vành, lưng giắt thanh Huyền kiếm lộc giác nhú lên khỏi vai. Chân quấn một vòng da voi làm giày chống cát nóng. Cậu bé Nhật Lệ lại thích chạy chân không. Đầu đội chiếc mũ rom như Minh Quang, nhưng mũ quá to nên người ta chỉ thấy được một thân hình bé nhỏ di động dưới chiếc mũ rộng như mũ biết đi.

Hai anh em vừa đi vừa quan sát cửa biển Thuận An. Nhật Lệ hỏi sư huynh:

- Đại ca! Nơi đây có nguy hiểm như lúc đi qua Phá Tam Giang không?

Minh Quang cười giải thích:

- Ở Trường thì có các chủ trại đánh phá khách giang hồ. Còn Phá Tam Giang thì nguy hiểm do vực nước sâu dễ nhận chìm thuyền bè qua lại... Như tiêu đệ thấy đấy... Khi anh em ta đi qua sông Ô Lâu, gặp sông Bồ... thay vì mình lên dòng Hương Giang, nhưng thà ra cửa Thuận An nguy hiểm con nước còn hơn đối đầu với bọn thám sát binh của họ Trương!

Nhật Lệ nhìn cửa biển rộng, sóng vỗ rì rào. Chú bé say mê trầm trồ:

- Nơi đây thích hơn cửa Nhật Lệ quê tiêu đệ đại ca nhỉ?

Minh Quang mỉm cười bảo:

- Mỗi nơi có một cái đẹp khác nhau. Cửa Nhật Lệ dù nhỏ nhưng con nước cũng tuyệt vời. Sóng lẫn tăn nhưng ngọn gió ngoài trùng dương cũng hùng vĩ lẫn tràn vào từng cơn ngào ngạt. Còn Thuận An thì rộng bao la nhưng cơn gió chan hòa không thu được trong lòng kẻ xa quê nổi cô đọng nhớ nhung đậm đặc... Hiền đệ có hiểu thế không?

Nhật Lệ nhìn người đại ca, mắt cậu chớp chớp khó hiểu, nhưng cậu cũng nói theo cảm nghĩ được của mình. Cậu nói:

- Cửa Thuận An rộng mát không làm cho tiêu đệ nhớ nhà bằng cửa Nhật Lệ đại ca à!

Minh Quang cười vuốt lưng cậu bé đứng xấp xỉ ngang lưng của chàng. Hai anh em thả dọc đi lên triền dốc để vào xóm chợ bên bờ Hương Giang. Một khu chợ sầm uất của dân tứ xứ đến bán buôn đổi chác...

Minh Quang kéo Nhật Lệ đến một gốc cây bàng Nơi đây có gánh bánh canh gạo thịt heo. Chàng hỏi chú em:

- Hiền đệ ăn món này nhé.

Nhật Lệ nhìn cái món ăn lạ lùng chú hỏi:

- Ngoài đệ món này đâu có cái khoanh đùi lợn.

Minh Quang giải thích nho nhỏ:

- Ở đây họ gọi bún giò heo Bún sợi to hơn người ta... Đệ đừng hỏi nhiều mà họ để ý... nhé!

Nhật Lệ gật đầu vừa ngồi ăn vừa nhìn quanh. Chợt chú bé thấy một toán lính mặc võ phục màu lam khói. Chú nói nhỏ:

- Giống hai người đến bắt cụ Lữ quá đại ca hi?

Minh Quang bám tay vào lưng chú bé. Chàng nói khẽ:

- Không nên nói to như thế. Đây là nơi của bọn chúng nó...!

Toán lính mặc võ phục màu khói lam mang đủ loại vũ khí. Người thì kiểm ngắn, kẻ đao đao. Chúng đi đến đâu thì người buôn bán nem nép quay đi chỗ khác. Có hai tên bước lại gần người phụ nữ bán bún giò heo. Một tên dừng lại hỏi:

- Bán buôn chi mà không có ghế ngồi rứa hi?

Chị phụ nữ khép nép nói:

- Bẩm mấy quan... nhà em đi bán rong nên không sắm ghế đó ạ!

- Vậy thì múc cho ta mấy bát ăn chơi!

- Vâng! Xin hai quan nhân chờ cho ạ!

Hai tên tựa vào thân cây chờ người phụ nữ múc bán cho Minh Quang rồi đến chú bé. Một tên hất hàm bảo:

- Đưa cho bọn ta trước hi? Bọn dân quê mi thì từ từ mà ăn sau. Nhanh lên!

Chị phụ nữ đưa bát bún của Minh Quang cho tên lính rồi đưa tiếp cho tên thứ hai. Minh Quang lặng lẽ ngồi chờ. Còn Nhật Lệ thì cảm thấy tức giận nên chú bé cắn nhằn:

- Sao của tui mà o đưa cho mấy người nòu trước. Tui gọi trước mà!

Minh Quang không kịp ngăn cậu bé trực tính. Thì một tên lính đã lấy chân hất thẳng bé ngã nhào ra phía sau. Hắn cười khanh khách bảo:

- Mấy thằng ranh con nhà quê ni ở đâu đến mà không biết bọn quan à?

Minh Quang quay lại đỡ Nhật Lệ. Chàng vỗ về chú bé:

- Hiền đệ chóng ngoan. Để rồi đến anh em ta ăn... hãy nhường cho các quan ăn... để các quan đi làm công cho nhà chúa!

Cậu bé không vừa bụng về cách khuyên nhủ của anh. Cậu kêu lên:

- Sao mà đại ca sợ bọn này? Chúng nó hiệp đáp tiêu đệ... mà đại ca sợ à? Đập cho nó một trận đi...!

Nhật Lệ vừa kêu la vừa lao vào tên vừa đập mình. Người bán bún ái ngại đứng lên kéo cậu bé lại. Minh Quang cũng ôm cứng lấy đứa em, nhưng phía sau chàng một tên đã co chân tung luôn một cước vào lưng Minh Quang. Hấn cười vang:

- Bọn nhà quê ni mà cũng đòi đánh đá với các quan hi? Nhà mi mang cái chi sau lưng rứa?

Minh Quang ôm Nhật Lệ ngã nhanh qua một bên thật nhanh chàng té ngổ vào lòng tên vừa đập chàng. Tên lính kêu lên một tiếng té ngổ gục xuống bên gốc bàng:

- Ôi! Cứu choa với mấy anh ơi! Hấn đánh cái chi vô bụng choa mà tức muốn nghẹn thở đây này!

Bọn mặc võ phục màu khói lam chạy đến vây Minh Quang và Nhật Lệ vào giữa. Người đàn bà bán bún vội vàng gánh gánh lùi qua kia đường chợ. Một tên ra vẻ trưởng toán quát hỏi Minh Quang:

- Mi là ai mà vô đây khuấy phá hi?

Minh Quang ôm Nhật Lệ vào lòng. Chàng nói:

- Tại hạ đâu có làm gì các quan nhân đâu!

Tên vừa hỏi lại nói:

- Mi vừa đánh người của ta bị đau đó hi? Các huynh đệ mau bắt hấn đem vô phủ cho ta!

Một tên lại nhào vô chộp ngực áo Minh Quang. Chàng vờ thụt lùi lại và kéo luôn Nhật Lệ, nhưng chân chàng loay hoay một cái, tên lính ấy lại ngã nhào rồi cũng kêu la như tên vừa rồi.

Bốn tên còn lại đồng quát lên một tiếng rồi múa vũ khí lao về chém Minh Quang. Chàng trai trẻ ôm Nhật Lệ lòn qua đường kiếm của một tên phía trước. Chàng diềm nhanh một phát qua nách của hấn, lại một tên ngã xuống. Cuộc chiến đầu kỳ lạ của Minh Quang với ba tên áo khói lam còn lại chỉ xảy ra chớp lát rồi kết quả là thêm ba tên nằm quay ra đó bên gốc cây bàng. Bọn áo lam sáu tên vừa rên la vừa lăn lộn như bị trúng độc.

Người đàn bà bán bún đứng bên kia đường gọi Minh Quang:

- Chú em! Mau chạy vô trong kiệt (hẻm) kia mà trốn đi... Đừng đụng tụi lính thám sát trong phủ mà bị hại hi?

Minh Quang bây giờ mới biết chàng đã đụng với bọn thám sát binh của Trương quyền thần ở Phú Xuân này. Chàng bảo Nhật Lệ:

- Hiền đệ đeo sau lưng cho ngu huynh công... Ta thoát ra ngoài vùng này mau!

Nhật Lệ nhảy lên đeo sau lưng Minh Quang, nhưng chú bé khoan khoái cười nói oang oang:

- Đại ca đánh thích nhi? Đánh nữa đi đại ca!

Minh Quang vỗ nhẹ vào mông cậu bé. Chàng bảo:

- Lo ra khỏi đây, không sợ hả? Ta đang ở trong vùng cai quản của chúng nó đó!

Minh Quang chạy qua đường hẻm mà người đàn bà vừa chỉ. Chàng vượt qua một bức tường thì lọt vào trong sân của một dinh cơ đồ sộ. Nhìn chung quanh toàn là cây ăn quả và hoa kiểng. Minh Quang lo lắng bảo nhỏ Nhật Lệ:

- Anh em ta lạc vào vườn nhà ai mà rộng lớn thế này... Tiểu đệ mau bám chặt để ngu huynh đưa ra ngoài...

Minh Quang công Nhật Lệ chạy lộn trở lại bức tường cũ. Chàng vừa đưa tay bám vào đầu tường thì đã nghe bên ngoài có tiếng nói oang oang:

- Thằng đó chạy qua lối ni. Mau cho người đón bên kia ngõ dừng để cho hắn chạy thoát!

Minh Quang lùi trở lại và núp vào trong một cụm hoa kiểng. Bỗng từ trong vườn có tiếng nói của một cô gái:

- Nhũ mẫu! Ta ra sau vườn xem có chuyện gì lạ thế!

Minh Quang ngồi trong cụm hoa kiểng nhìn ra. Chàng thấy một thiếu nữ khuê các tay cầm đoản kiếm lá liễu đi trước. Phía sau cô ta là một nữ nhân trên dưới năm mươi tuổi trắng.

Hai người chậm rãi đi ra. Họ đến gần bức tường nơi Minh Quang vừa nhảy xuống Người phụ nữ lớn tuổi đứng yên nghe ngóng rồi nói:

- Chẳng nghe gì cả tiểu thư ạ! Có lẽ bọn du tử khuấy phá ngoài chợ rồi đuổi nhau chạy qua kiết phía sau mà thôi!

Người được gọi tiểu thư tuổi chừng mười bảy. Nàng nói:

- Từ bấy lâu nay... Con có bao giờ nghe bọn du tử đánh nhau chạy vào kiết (hẻm) này đâu!

Vừa lúc đó nữ nhân lớn tuổi bỗng chỉ lên đầu tường rồi hỏi to:

- Ai ngoài đó?

Từ đầu tường nhô lên mấy đầu người rồi một tên nói:

- Chúng tại hạ là thám sát binh trong phủ quyền thần... Xin được hỏi quý phu nhân... rằng có thấy một tên tội phạm công tử bé con nhảy vào trong ni không?

Nữ nhân nghiêm giọng hỏi lại:

- Tội phạm thế nào mà lại công tử con?

Tên thám sát binh đứng phía ngoài bảo:

- Xin được hỏi đây có phải là hậu dinh của quan Phó quyền thần không ạ?

Nữ nhân gật đầu rồi hỏi:

- Ta hỏi sao ngươi chưa trả lời?

Tên thám sát binh nói:

- Hắn chưa ở tù. Hắn mới đánh bọn đồng đội của tại hạ đấy ạ!

- Chúng đi bao nhiêu người mà đánh... bao nhiêu đồng đội của chú mi?

Tên thám sát binh khẽ nói:

- Hắn đi một mình với đứa bé mà đánh ngã sáu người của thám sát binh đấy ạ!

- Không có ai vô trong ni đâu. Các ngươi lui đi cho ta yên.

- Bẩm vâng!

Nữ nhân quay vào bên thiếu nữ. Bà ta vừa cười vừa nói:

- Chỉ một người đi cùng đứa bé mà đánh ngã sáu thám sát binh của phủ quyền thần... nghĩ cũng lạ... hi?

Thiếu nữ chép miệng nói:

- Người ra sao mà giỏi vậy. Phải chi mà ta gặp thử xem nhũ mẫu hi?

Thiếu nữ vừa nói dứt thì từ trong cụm hoa kiểng có tiếng cậu bé vọng ra:

- Đại ca tui ở đây này mấy o.

Người nhũ mẫu và thiếu nữ cùng quay lại phía lùm hoa rậm rạp. Họ bước lại tìm kiếm. Trong ấy Minh Quang đứng dậy. Chàng vạch lá hoa chui ra. Trên lưng chú bé nhoèn miệng xinh xắn cười:

- Anh em ta trốn trong này mà mấy o không trông thấy à?

Minh Quang dở mếu dở cười vì cậu em nông nổi. Chàng cúi đầu thi lễ:

- Tại hạ vô tình làm ngã chạy. Nay lạc vào đây xin phu nhân và tiểu thư thứ lỗi cho.

Thiếu nữ cầm kiếm bước lại nhìn chàng trai có gương mặt khả ái nhưng không kém vẻ chất phác. Nàng nói với người nhũ mẫu:

- Làm thế nào đây hả nhũ mẫu?

Người nhũ mẫu chặc lưỡi rồi nhìn từ đầu đến chân Minh Quang. Bà ta hỏi:

- Nhà ngươi từ đâu đến đây mà gây sự với bọn thám sát binh?

Minh Quang thành thật kể lại chuyện chàng và Nhật Lệ ăn bún thịt heo. Chàng giấu chuyện đi tìm người của mình. Nữ nhân nghe xong bèn bảo:

- Nếu ra khỏi đây nhà ngươi sẽ đi đâu?

Minh Quang lúng túng thì cậu bé Nhật Lệ đã nói:

- Ra khỏi đây anh em tại hạ sẽ không chọc gheo ai nữa, nếu họ còn chọc gheo anh em tại hạ nữa thì đại ca sẽ đánh cho chúng nó một trận nữa chứ không chạy trốn đâu!

Minh Quang vỗ vào vai cậu bé. Chàng nghiêm trang đáp:

- Anh em tại hạ sẽ tìm đường khác mà đi... Mong rằng không gặp lại những người thám sát binh ấy...

Người nữ mẫu nhìn tiểu thư rồi nói nhỏ:

- Trông y không đến nỗi là kẻ bất lương. Tuy nhiên nếu để y trở ra ngoài sẽ không sống nổi với bọn thám sát binh của quyền thần họ Trương, mà... mà để đâu bây giờ?

Tiểu thư nhìn nhanh qua Minh Quang đang thản nhiên nhìn lên ánh nắng trên các cành lá cao. Nàng cảm thấy khó chịu cho gã thanh niên đang đứng trước nguy hiểm mà không tỏ ra sợ sệt. Nàng bậm môi bảo:

- Cứ để cho y ra ngoài... Tùy y định liệu!

Nhũ mẫu nhìn tiểu thư với cặp mắt kinh ngạc. Bà bảo khê:

- Tiểu thư! Từ lâu cô vốn là người hay giúp đỡ kẻ hoạn nạn lắm mà? Nay sao...?

Tiểu thư cúi đầu lảm bảm:

- Ta ghét ý lắm!

Nhũ mẫu nhìn người tiểu thư xinh đẹp mà bà nuôi nấng từ nhỏ. Bà không lạ gì tánh tình ngang bướng, nghịch ngợm nhưng lại đầy lòng nhân ái. Nàng không như ông bác họ Trương mà nàng cũng như bà vẫn căm ghét. Bà mỉm cười bảo nàng:

- Vậy thì để nữ mẫu bảo chàng ta đi ra nhanh lên. Kéo ở đây lâu tiểu thư sẽ mang họa đấy thôi!

Tiểu thư nhìn người nữ mẫu ngạc nhiên. Nàng hỏi:

- Mang họa thế nào?

- Là tội che chở cho người... nhà... nghèo dám chống trả bọn kiêu binh.

Tiểu thư quay lưng đi. Nàng tỏ vẻ giận dữ một điều gì đó...

Lúc ấy Minh Quang đã công bé Nhật Lệ lên lưng. Chàng sửa lại bao Huyền kiếm lộc giác đưa ra phía trước ngực. Chàng cúi chào nữ mẫu:

- Tiểu điệt xin bái tạ... nữ mẫu. Hẹn ngày sau sẽ gặp lại để trả ơn hôm nay!

Chú bé Nhật Lệ cũng vẫy tay chào:

- Cháu kính chào nhũ mẫu và tiểu thư nhé... Hẹn ngày sau hi?

Hai anh em bước ra tới đầu bờ tường thì tiểu thư gọi:

- Này...! Công tử... kia! Dừng lại cho ta hỏi?

Minh Quang quay đầu lại hỏi:

- Tiểu thư muốn hỏi gì thì hỏi. Còn công tử thì tại hạ không phải đâu!

Tiểu thư xì một tiếng rồi bảo:

- Nhà ngươi là gì thì mặc. Tuy nhiên bây giờ mà ra ngoài kia thì chỉ có vào nhà giam của bọn kiêu binh ấy mà thôi!

Minh Quang cười nhạt đáp:

- Anh em tại hạ đâu có ngại chuyện lao tù mà... tiểu thư hăm dọa!

Tiểu thư cũng cười nhạt nói:

- Ta chỉ tội cho cậu bé kia mà thôi... chú ấy còn bé mà bị đánh đập, tra khảo thì còn gì...! Còn nhà ngươi thì sá gì đến mà ta lo?

Minh Quang tròn mắt đứng sững. Chàng lo lắng nhìn lại bé Nhật Lệ đang chồm đầu ra phía trước nhìn chàng. Minh Quang hỏi nhỏ Nhật Lệ:

- Hiền đệ có sợ ở tù không?

Nhật Lệ lắc đầu đáp:

- Không! Tiểu đệ thích đi với đại ca mà!

Minh Quang mỉm cười nói với chú bé. Chàng bảo:

- Vậy thì anh em ta đi chứ hi?

- Vâng!

Minh Quang lại gật chào nhũ mẫu và cô tiểu thư rồi quay đầu để bước đi... Nhưng tiểu thư đã nạt:

- Gã ngu ngốc kia! Nhà anh nghe lời trẻ con à? Anh có biết nó sẽ như thế nào trong tù không. Anh có che chở được cho nó khi mà mỗi người đều bị trói, treo riêng mỗi nơi?

Minh Quang lại dừng lại. Trông chàng lúng túng đến buồn cười. Chàng vò đầu đến tung mái tóc cột tấm khăn lụa của sư phụ bỏ lại cho mình. Tấm khăn đỏ chói như lá cờ điều được Nhật Lệ cuốn lại theo chiều dài rồi bó quanh đầu đại ca. Cậu bé vô tư bảo:

- Đại ca bỏ tiểu đệ xuống mà cột tóc lại cho đỡ rối. Mai sau tiểu đệ không để tóc dài như đại ca đâu... Nó cứ bay rối vô mũi của tiểu đệ... nhột mũi quá hà!

Cả ba người lớn tuổi cùng bật cười một lần. Họ quên mất đang đứng trước mối nguy hiểm... Tiểu thư họ Trương là người cười nhiều nhất. Nàng che mặt cười rồi bảo:

- Chú bé lại đây với tỳ tỳ! Đừng đi theo đại ca nhột của chú mà phiền lắm!

Chú bé Nhật Lệ lắc đầu bảo:

- Đại ca ở đâu thì tiểu đệ theo đó hà! Tiểu thư dặn đại ca ở lại nữa đi!

Nhũ mẫu bật cười khẽ. Bà nhìn tiểu thư họ Trương đang quay mặt đi để giấu che màu đỏ ửng trên gò má con gái của mình...

Vừa lúc ấy phía trước công dinh có tiếng gọi vang:

- Nhũ mẫu với tiểu thư đâu cả rồi!

Nhũ mẫu đẩy tiểu thư ra trước. Còn bà thì chạy lại kéo Minh Quang và Nhật Lệ chạy về phía nhà kho chứa củi. Bà vừa kéo hai anh em vừa nói khẽ:

- Thân phụ của tiểu thư đã về... Không hiểu ngài gọi có việc gì... Các hạ và tiểu tử vào trong nhà kho này. Chờ xong việc ta ra đưa đi.

Minh Quang nói:

- Nhưng... tiểu đệ muốn ra ngoài...

- Không được đâu. Ngoài kia bọn thám sát binh đang lùng sục... các hạ không qua khỏi đâu... Hãy kiên nhẫn mà chờ.

Bà nhũ mẫu đẩy Minh Quang và chú bé Nhật Lệ vào kho rồi khóa cửa lại. Bà vội vã đi ra vườn hái vài quả chín cho vào giỏ rồi chậm rãi đi vào. Đến ngang khách phòng bà nghe giọng của Trương Phúc Hùng hỏi con gái:

- Cả ngày hôm nay con có đi đâu xa khỏi dinh cơ nhà ta không?

Tiểu thư nũng nịu đáp:

- Con ở mãi sau vườn luyện tập múa kiếm cùng nhũ mẫu thôi!

Bây giờ nhũ mẫu làm gì ngoài ấy mà chưa vào?

Nhũ mẫu chậm chậm xách giỏ quả chín bước vào. Bà đáp:

- Tướng công hỏi gì già này?

Trương Phúc Hùng nhìn giỏ quả chín trên tay người nhũ mẫu. Lão nói:

- Ồ! Ồ! Ta không thấy nhũ mẫu nên hỏi thế thôi!

Trương tiểu thư vờ vờ hỏi qua chuyện khác:

- Hôm nay phụ thân từ Lũy Thầy về đây có chuyện gì hay cho con không mà... phụ thân cho gọi con... gấp qua vậy?

Trương Phúc Hùng lúng túng đáp:

- Cha về đây một chút thôi rồi vào phủ quan quyền thần xem người gọi về... có chuyện gì không đấy mà!

Tiểu thư nhìn nhũ mẫu. Nàng khẽ mỉm cười rồi bảo họ Trương:

- Phụ thân có việc hệ trọng thì cứ đi. Con ở nhà với nhũ mẫu cũng yên lắm mà cũng vui nữa... phụ thân à!

Nhũ mẫu ngồi xuống bên Trương tiểu thư. Giọng bà chậm rãi nghiêm trang. Bà hỏi:

- Tướng công trông không được thư thái lắm. Ngài có thể đi nghỉ một chút rồi vào phủ... không nên ngồi mãi có hại cho sức khỏe Bà quay qua Trương tiểu thư bảo:

- Chúng ta vào trong đi. Không nên quấy rầy tướng công!

Trương tiểu thư đứng dậy định cúi chào cha. Trương Phúc Hùng bảo:

- Khoan đi đã. Chờ cha hỏi một chuyện rồi vào cũng không muộn!

Trương tiểu thư đứng lại. Nàng nhìn đăm đăm viên tướng già. Trương Phúc Hùng hỏi:

- Phía sau vườn của nhà ta có bức tường thông với ngõ kiệt chạy ra bờ Hương Giang phải không?

Trương tiểu thư hiểu cha nàng hỏi việc gì rồi, nhưng vẫn giả vờ ngờ ngạc hỏi:

- Phụ thân hỏi vậy là thế nào. Con lớn lên ở đây bộ con không biết ngõ vách trong thành Phú Xuân này sao cha lại đó?

Trương Phúc Hùng cười nhạt. Lão nói:

- Ta hỏi vậy để con cũng như nhũ mẫu hiểu rằng con đường ấy đến sau lưng vườn nhà ta thì không còn thông đi đâu được... con hiểu rồi chứ?

Trương tiểu thư cũng nghiêm mặt lại đáp:

- Vâng! Con hiểu.

- Vậy thì cha hỏi Lúc gần Ngọ có một tên du tử cõng một thằng bé con. Hai đứa này đã gây hấn với bọn thám sát binh rồi chạy vào ngõ kiệt này... Vậy mà bọn thám sát binh tìm mãi không ra. Chứ chúng chạy đi ngõ nào?

Trương tiểu thư tròn mắt lên. Nàng nhìn cha:

- Sao phụ thân lại hỏi con điều ấy?

Trương Phúc Hùng thở dài bảo:

- Nếu không hỏi con thì cũng hỏi nhũ mẫu. Chứ ta biết hỏi ai... Bọn thuộc hạ thì theo ta ra Lũy Thầy... còn đám nữ tỳ thì con cho về nhà hết. Nhà này còn ai ngoài hai người...!

Nhũ mẫu cười nhẹ nhưng đầy vẻ châm biếm. Bà nói:

- Kẻ thuộc tỳ già lão này theo phu nhân từ ngày bà mới thành gia thất với tướng công. Nay phu nhân mất, thì tiếp tục nuôi nấng tiểu thư cho đến tuổi cập kê... Tướng công nghĩ thế nào mà lại hỏi kẻ thuộc tỳ này điều ấy?

Trương tiểu thư cũng nhú mày giận lẫy:

- Ai đã báo với phụ thân chuyện xấu xa ấy. Con luyện tập kiếm cung là để giữ gìn nhà cửa. Hôm nay phụ thân bảo vậy là có ý ngờ cho con và nhũ mẫu chứa chấp kẻ gian sao?

Trương Phúc Hùng hăng giọng nói:

- Ta vẫn tin rằng các người không làm điều ấy, nhưng có thể kẻ gian kia nhân lúc vắng người mà chui lén đâu đó chăng?

Trương tiểu thư cười khẩy hỏi:

- Phụ thân bảo y có công đưa bé, thế nếu y ẩn nấp trong nhà ta thì liệu đưa bé kia có chịu nằm im không?

Nhũ mẫu cũng nói:

- Hay là tướng công nên đi xem qua một lượt cho an tâm!

Trương Phúc Hùng lẩm bẩm:

- Để ta nhờ bọn thám sát binh vào lục soát mới xong!

Nhũ mẫu nhìn tiểu thư họ Trương. Bà lo lắng bồn chồn chưa biết làm cách nào để cản việc Trương Phúc Hùng cho bọn lính thô lỗ ấy vào trong dinh cơ lục soát thì Trương tiểu thư đã đứng lên. Nàng ném thanh liễu kiếm xuống nền gạch. Mắt long lên sòng sọc nói:

- Phụ thân mà đưa đám du tử như bản ấy bước vào dinh cơ này thì con sẽ bỏ dinh cơ ô uế này mà đi... Tại sao phụ thân và con lại không đi truy tìm kẻ gian được mà lại nhờ bọn khốn ấy? Phụ thân không tin trong nhà à?

Trương Phúc Hùng cười yếu ớt đáp:

- Ta thì tin, nhưng Trương quyền thần thì không.

Nhũ mẫu chột hỏi:

- Sao lại có quyền thần vào đây được hử?

Trương Phúc Hùng đáp:

- Ngài quyền thần được trưởng đội thám sát binh báo tin riêng.

Họ Trương dừng lại nhìn hai người rồi nói nhỏ:

- Ta chỉ nói riêng với hai người mà thôi. Bởi đây là chuyện mật Họ báo rằng cái tên đánh bọn thám sát binh ấy là người của vua Lê muốn vào đây để truy tìm một điều bí mật. Rất có hại cho ngài quyền thần.

Trương tiểu thư nói:

- Nhưng dù sao phụ thân cũng là kẻ cận tướng Một quan trấn biên chứ có phải thấp hèn gì mà để đi nhờ bọn tặc tày ấy?

Nhũ mẫu hiểu được lòng của họ Trương đã dao động. Bà thêm vào. Bà bảo Trương tiểu thư:

- Nếu vậy nhũ mẫu và tiểu thư dọn một ít tư trang về bên ngoại tộc mà ở nhờ vài tháng. Chờ đến khi nào vụ việc xong thì ta trở lại... Còn ở đây sẽ không yên nếu cứ ngày một mà bọn vô lại ấy đều đến quấy rầy thì chịu sao nổi...!

Trương tiểu thư hiểu ý nhũ mẫu. Nàng đứng dậy thưa với Trương Phúc Hùng:

- Xin phép phụ thân!

Hai người phụ nữ một già một trẻ cùng nhau vào khuê phòng. Nhũ mẫu thăm thì bảo Trương tiểu thư:

- Ta và con cứ đi... Khóa kho ta giữ. Bọn chúng sẽ không dám nạy phá đến cửa kho nếu không có ta. Con nghĩ sao?

Trương tiểu thư bồng nói khẽ:

- Rồi... chàng ta và đứa bé sẽ ăn uống bằng gì?

Nhũ mẫu giật mình đáp:

- Chết chữa! Ta quên mất điều này... Để xem... thử...

Trương tiểu thư nói:

- Hay là nhũ mẫu cho chàng ta và đứa bé chui vào xe kiệu để đưa đi theo luôn.

Bà nhũ mẫu lắc đầu:

- Việc này khó lắm... Thôi hãy cứ trì trệ lại cho đến đêm sẽ hay...